



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 11/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK Záhorská, s. r. o., Tuhovská 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka Mgr. Marta Záhorská, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 77/2015 z 29. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 59/2016 z 30. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2017 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský

súd“) sp. zn. 2 Cob 77/2015 z 29. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 59/2016 z 30. júna 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sa sťažovateľ ako žalobca domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 19. mája 1998 uzatvorenej medzi obchodnou spoločnosťou JAMB, s. r. o. [predtým CEMVAP SERVIS s. r. o. (ďalej len „žalovaná 1“)], ako predávajúcou, a obchodnou spoločnosťou PNEU-MAT spol. s r. o. Košice (ďalej len „žalovaná 2“), ako kupujúcou, ktorou bola odpredaná nehnuteľnosť ležiaca v katastrálnom území [redacted], zapísaná na [redacted] ako parc. č. 2599/4 (zastavaná plocha – 2920 m²) a dom súp. č. 1360 stojaci na tejto parcele. Sťažovateľ bol majoritným spoločníkom a jedným z dvoch konateľov žalovanej 1. V žalobe uviedol, že medzi spoločníkmi žalovanej 1 dochádzalo k neustálym nezhodám, ktoré viedli k odvolaniu [redacted] z funkcie konateľa 6. novembra 1997. Napriek tomu však [redacted] spolu s [redacted] podpísali za žalovanú 1 uvedenú kúpnu zmluvu, a to bez súhlasu sťažovateľa ako majoritného spoločníka.

Rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Cb 141/2004 z 5. októbra 2010 bolo určené, že kúpna zmluva je neplatná. Podľa názoru okresného súdu, keďže prevádzané nehnuteľnosti žalovaná 1 nadobudla od Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „fond“), bez súhlasu fondu do splatenia kúpnej ceny nesmela žalovaná 1 nehnuteľnosti ďalej predať a súhlas fondu nebol preukázaný. Nebolo tiež preukázané, že by sťažovateľ ako majoritný spoločník dal súhlas ku kúpnej zmluve.

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob 265/2010 z 13. júna 2011 bol rozsudok okresného súdu potvrdený, pretože ani podľa názoru krajského súdu nebolo uzatvorenie kúpnej zmluvy bez súhlasu fondu platné.

Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie, na základe ktorého uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 MObdo 2/2012 z 28. februára 2013 boli oba rozsudky zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd tak rozhodol aj napriek ustálenej

judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej v prípade existencie niektorého z dovolacích dôvodov uvedených v § 237 Občianskeho súdneho poriadku má samotný účastník konania k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania. Ak nejde o závažné pochybenia konajúcich súdov, je uplatnenie mimoriadneho dovolania nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rozpore s touto judikatúrou najvyšší súd uviedol, že okresný súd a krajský súd sa nevysporiadali so všetkými listinnými dôkazmi a ich rozsudky spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

Následným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 33 Cb 141/2004 z 26. januára 2015 bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Podľa zistenia okresného súdu žalovaná 1 celú kúpnu cenu fondu uhradila, a to sčasti sama a sčasti (vo výške 3 058 480 Sk) obchodná spoločnosť ICOS, a. s. Košice (ďalej len „ICOS“) na základe zmluvného vzťahu so žalovanou 1. Okresný súd nepovažoval za podstatné, že zmluva medzi žalovanou 1 a ICOS bola následne súdnym rozhodnutím zrušená, v dôsledku čoho úhrada sumy 3 058 480 Sk fondu bola bezdôvodným obohatením. Keďže celá kúpna cena bola fondu uhradená k 9. januáru 1998, nebol súhlas sťažovateľa k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi žalovanou 1 a žalovanou 2 potrebný.

Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob 77/2015 z 29. januára 2016 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu a uviedol, že pokiaľ ICOS plnil časť kúpnej ceny za žalovanú 1, vznikol právny vzťah medzi nimi a táto skutočnosť nemá žiadny relevantný vplyv na zaplatenie kúpnej ceny žalovanou 1. Pokiaľ ide o námietku, že sťažovateľ ako majoritný spoločník s uzatvorením kúpnej zmluvy nesúhlasil, krajský súd uviedol, že aj keď obchodný partner podnikateľa vie, že právomoci štatutárneho orgánu sú v spoločenskej zmluve alebo v stanovách obmedzené a štatutárny orgán alebo jeho člen tieto interné obmedzenia prekročí, porušenie interných predpisov nemá účinok na platnosť a záväznosť právnych úkonov pre spoločnosť. V súvislosti s tvrdením sťažovateľa, že [REDACTED] v čase podpísania kúpnej zmluvy nebol konateľom žalovanej 1, krajský súd len konštatoval, že podľa výpisu z obchodného registra funkcia [REDACTED] ako štatutárneho zástupcu žalovanej 1 sa skončila 15. apríla 2005.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 59/2016 z 30. júna 2017 bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako neprípustné.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že na valnom zhromaždení žalovanej 1 konanom 6. novembra 1997 bol [REDAKOVANÉ] odvolaný z funkcie konateľa žalovanej 1. Táto skutočnosť bola v obchodnom registri premietnutá tak, že funkciu konateľa vykonával od 8. júna 1995 do 6. novembra 1997. Dňom zverejnenia zmenených zápisov v obchodnom registri nastali účinky zapísaných údajov voči tretím osobám. Hoci [REDAKOVANÉ] napadol platnosť uznesenia valného zhromaždenia zo 6. novembra 1997, podľa odbornej právnej literatúry registrový súd v takýchto konaniach (o zosúladenie zapísaného stavu v obchodnom registri so skutočným stavom) nerozhoduje prejudiciálne o platnosti alebo neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, pretože takýto postup je v rozpore s povahou tohto konania. Súd v tomto konaní „len“ zosúladí existujúci stav so stavom zapísaným, a to bez toho, aby vytvoril podklad (prejudiciálne rozhodnutie o neplatnosti) na zmenu zapísaného stavu. Neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia podľa sťažovateľa navyše nemá podľa ustálenej judikatúry povahu absolútnej neplatnosti právneho úkonu, a preto na ňu súd nemôže prihliadnuť v predmetnom konaní *ex offio* a nemôže platnosť uznesenia valného zhromaždenia riešiť ako otázku predbežnú (prejudiciálnu). Konanie o neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia bolo na základe žaloby [REDAKOVANÉ] vedené krajským súdom pod sp. zn. 10 Cb 903/97. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Cb 903/97 z 13. mája 1999 bolo určené, že uznesenie valného zhromaždenia žalovanej 1 zo 6. novembra 1997 je neplatné, čo najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Obo 284/99 z 28. marca 2000 potvrdil. Rozsudok sa stal právoplatným 6. júna 2000. Uvedená právna skutočnosť bola zapísaná do obchodného registra od 9. augusta 2000 a súčasne [REDAKOVANÉ] bol od tohto dňa zapísaný ako konateľ žalovanej 1. V zmysle § 200a Občianskeho súdneho poriadku skutočným stavom sa rozumie len stav nepochybne a nesporne preukázaný listinnými dôkazmi. Pre splnenie podmienok na vykonanie zosúladenia skutočného stavu so zápisom v obchodnom registri v rámci registrového konania je potrebné predložiť listinu, z ktorej by vyplynuli relevantné skutočnosti, na základe ktorých by súd mohol zosúladienie vykonať. Takouto listinou môže byť len právoplatné súdne rozhodnutie. Podľa sťažovateľa

k zosúladeniu môže preto dôjsť výlučne na základe existujúceho rozhodnutia súdu, z ktorého bude zjavná neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia.

Sťažovateľ poukázal aj na to, že z kúpnej zmluvy z 19. mája 1998 jednoznačne vyplýva, že za žalovanú 1 ako predávajúcu zmluvu podpísali [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako konatelia. Je však nesporné, že ani jeden z nich nebol v čase podpísania kúpnej zmluvy konateľom žalovanej 1. Podľa sťažovateľa je preto potrebné kúpnu zmluvu považovať za absolútne neplatný právny úkon.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s touto jeho primárnou odvolacou námietkou a len stroho konštatoval, že podľa výpisu z obchodného registra funkcia [REDAKOVANÉ] ako štatutárneho zástupcu žalovanej 1 sa skončila 15. apríla 2005. Krajský súd podľa názoru sťažovateľa nezohľadnil ďalšie relevantné skutočnosti, z ktorých vyplýva, že v určitom časovom období [REDAKOVANÉ] funkciu štatutárneho zástupcu žalovanej 1 nevykonával. [REDAKOVANÉ] bol totiž štatutárnym orgánom v obdobiach od 8. júna 1995 do 6. novembra 1997 a od 9. augusta 2000 do 15. apríla 2005, nie teda 19. mája 1998, kedy bola kúpna zmluva uzatvorená.

V odôvodnení rozsudku krajského súdu podľa presvedčenia sťažovateľa absentuje úvaha, prečo na uvedenú argumentáciu sťažovateľa neprihliadol. Jeho postup, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu bez toho, aby sa zaoberal otázkou absolútnej neplatnosti zmluvy, treba považovať za porušenie označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

Sťažovateľ napokon namieta, že najvyšší súd tým, že odmietol dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné bez toho, aby sa zaoberal otázkou absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, rovnako porušil označené práva sťažovateľa. V tejto súvislosti je podľa sťažovateľa podstatné, že na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti v každom štádiu konania, a to aj v prípade, ak teoreticky nejde o dovolanie procesne prípustné.

2.1 Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a tiež základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 77/2015 zo dňa 29. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obdo 59/2016 zo dňa 30. júna 2017 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 77/2015 zo dňa 29. januára 2016 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obdo 59/2016 zo dňa 30. júna 2017 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 EUR, ktoré je Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd SR spoločne povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 374,81 EUR (za 2 úkony právnej pomoci 2x 147,33 EUR, režijný paušál 2x 8,84 EUR + 20% DPH), ktorú je Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd SR spoločne povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu AK Záhorská, s.r.o., so sídlom Tuhovská 3, 831 06 Bratislava-Vajnory, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

3. Z rozsudku okresného súdu č. k. 33 Cb 141/2004-529 z 26. januára 2015 vyplýva, že ním bola žaloba sťažovateľa zamietnutá.

Podľa konštatovania okresného súdu sťažovateľ sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z dvoch zásadných dôvodov.

Jedným z týchto dôvodov mala byť skutočnosť, že žalovaná 1 ako predávajúca nespĺnila svoju povinnosť zaplatiť fondu celú kúpnu cenu na základe zmluvy o predaji časti podniku, ktorou sporné nehnuteľnosti nadobudla do vlastníctva, v dôsledku čoho fond nedal žalovanej 1 súhlas k prevodu na žalovanú 2. Podľa názoru okresného súdu z vykonaného dokazovania vyplýva, že kúpna cena zo zmluvy o predaji časti podniku bola (vrátane úrokov) uhradená fondu v celosti 9. januára 1998, teda pred uzatvorením spornej kúpnej zmluvy z 19. mája 1998. Je nesporné, že časť kúpnej ceny vo výške 3 058 480 Sk uhradil fond za žalovanú 1 ICOS, a to na základe zmluvného vzťahu so žalovanou 1. Táto

skutočnosť nemá žiaden relevantný vplyv na zaplatenie kúpnej ceny žalovanou 1. Ak je ICOS presvedčený, že zaplatením kúpnej ceny došlo k bezdôvodnému obohateniu, či k vzniku iného nároku voči fondu alebo inému subjektu, je oprávnený domáhať sa svojho práva, avšak to nemôže mať za následok vyslovenie záveru, že kúpna cena zo zmluvy o predaji časti podniku nebola zaplatená. Nie je preto podstatné, či bola zmluva medzi žalovanou 1 a ICOS následne súdom zrušená, alebo nie.

Druhý dôvod neplatnosti kúpnej zmluvy mal podľa žaloby sťažovateľa spočívať v tom, že ako majoritný spoločník nedal ku kúpnej zmluve súhlas. V tomto smere je podľa názoru okresného súdu podstatné, že akékoľvek obmedzenie právomocí štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti idúce nad rámec obmedzení vyplývajúcich zo zákona nemá voči tretím osobám účinky. Znamená to, že aj keď by podľa interných predpisov žalovanej 1 bol na uzavretie kúpnej zmluvy potrebný súhlas sťažovateľa ako majoritného spoločníka, absencia tohto súhlasu nemohla založiť neplatnosť kúpnej zmluvy vo vzťahu k žalovanej 2.

4. Z odvolania sťažovateľa z 2. apríla 2015 smerujúceho proti rozsudku okresného súdu vyplýva, že sa domáhal zrušenia rozsudku a vrátenia vecí na ďalšie konanie. Namietal závery okresného súdu o zaplatení kúpnej ceny v prospech fondu podľa zmluvy o predaji časti podniku v spojení s nedostatkom súhlasu fondu s prevodom nehnuteľností na žalovanú 2.

Z doplnenia odvolania sťažovateľa z 25. januára 2016 vyplýva, že sťažovateľ svoje odvolanie proti rozsudku okresného súdu rozširuje o ďalšiu skutočnosť. Uvádza, že sporná kúpna zmluva z 19. mája 1998 bola za žalovanú 1 podpísaná neoprávnenou osobou, keďže [REDAKOVANÉ], ale ani [REDAKOVANÉ] neboli podľa výpisu z obchodného registra štatutárnym orgánom. Kúpna zmluva preto nemôže byť platná.

5. Z rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob 77/2015-587 z 29. januára 2016 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu.

Podľa názoru krajského súdu odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné. Pokiaľ namietal neplatnosť kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny v prospech fondu podľa zmluvy o predaji časti podniku, treba poukázať na závery najvyššieho súdu vyslovené v súvislosti s mimoriadnym dovolaním, podľa ktorých ak ICOS plnil časť kúpnej ceny za žalovanú 1,

vznikol právny vzťah medzi nimi a táto skutočnosť nemá žiadny relevantný vplyv na zaplatenie kúpnej ceny zo strany žalovanej 1 v prospech fondu. Rovnako v súvislosti s námietkou, podľa ktorej sťažovateľ ako majoritný spoločník nedal ku kúpnej zmluve súhlas, treba poukázať na právny názor vyslovený najvyšším súdom, z ktorého vyplýva, že akékoľvek obmedzenie právomocí štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti nad rámec obmedzení vyplývajúcich zo zákona nemá účinok voči tretím osobám.

K tvrdeniu sťažovateľa, že [REDACTED] v čase podpísania kúpnej zmluvy nebol štatutárnym zástupcom žalovanej 1, treba uviesť, že podľa výpisu z obchodného registra funkcia [REDACTED] ako štatutárneho zástupcu žalovanej 1 sa skončila 15. apríla 2015.

6. Z dovolania sťažovateľa z 10. mája 2016 smerujúceho proti rozsudku krajského súdu vyplýva, že žiada rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania vyvodil z § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a odňatie možnosti konať pred súdom vidí v nedostatočnom a zmätočnom odôvodnení rozsudkov okresného súdu a krajského súdu. Podľa názoru sťažovateľa odôvodnenie rozsudku okresného súdu nevykazuje všetky zákonom vypočítané náležitosti a absentuje v ňom náležité odôvodnenie rozsudku a úvah, na základe ktorých k rozsudku dospel. To isté sa vzťahuje aj na rozsudok krajského súdu. Oba rozsudky sú preto arbitrárne, nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

Ďalej sťažovateľ vytýkal nesprávne právne posúdenie veci zo strany okresného súdu a krajského súdu. Za nesprávne právne posúdenie považuje nedostatočné odôvodnenie toho, na základe akých skutočností sa dospelo k jednoznačnému záveru, že kúpna cena v prospech fondu bola zaplatená. Všeobecné súdy pritom vychádzali len z časti predložených dôkazov a na ďalšie dôkazy bez jasného a zrozumiteľného odôvodnenia neprihliadli. Keďže plnenie zo strany ICOS bolo plnením bez právneho dôvodu a ICOS sa domáhal proti fondu vydania tohto plnenia, nemožno považovať za správny prijatý právny názor všeobecných súdov o zaplatení kúpnej ceny v prospech fondu. Plnenie z neplatného právneho úkonu je totiž bezdôvodným obohatením, ktoré sa musí vydať.

Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho tvrdením, že [REDACTED] v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nebol štatutárnym zástupcom

žalovanej 1. Nezohľadnil tým relevantné skutočnosti, z ktorých vyplýva, že v určitom čase [REDAKOVANÉ] funkciu štatutárneho zástupcu žalovanej 1 nevykonával, a preto nemohol za žalovanú 1 platne konať.

7. Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 59/2016-661 z 30. júna 2017 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 Cob 77/2015 z 29. januára 2016.

Podľa názoru najvyššieho súdu namietané nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, a teda nezakladá ani prípustnosť dovolania z tohto dôvodu. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Rozsudok krajského súdu preto nemožno považovať za svojvoľný, zjavne neodôvodnený, prípadne ústavne nekonformný.

Pokiaľ sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie veci, treba uviesť, že ide o relevantný dovolací dôvod, ktorý však nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

10. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

K uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 59/2016-661 z 30. júna 2017

13. Uvedeným uznesením dospel najvyšší súd k záveru o neprípustnosti dovolania, keďže vada konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku nebola preukázaná a namietané nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladalo.

14. Sťažovateľ závery najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku v sťažnosti nenapáda. Namíeta naproti tomu, že sa najvyšší súd nezaoberal otázkou absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, hoci na ňu bol povinný prihliadať z úradnej povinnosti v každom štádiu konania, a to aj v prípade, ak teoreticky nejde o dovolanie procesne prípustné.

S uvedenou úvahou sťažovateľa nemožno súhlasiť.

Najvyšší súd v dovolacom konaní môže rozhodovať iba v medziach vyplývajúcich z príslušných zákonných ustanovení. V prípade, ak je dovolanie neprípustné, nemôže v rámci dovolacieho konania prihliadať na žiadne pochybenia nižších súdov vrátane nesprávneho právneho posúdenia otázky platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu, a to ani keby malo ísť o absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Najvyšší súd by mohol na takúto skutočnosť prihliadnuť (hoci aj *ex offio*) iba v prípade, keby pristúpil k meritórnemu preskúmaniu napadnutého právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu v rámci dovolania prípustného podľa § 238, resp. § 239 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016, nie teda v prípade procesne neprípustného dovolania.

K rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob 77/2015-587 z 29. januára 2016

15. Podanou žalobou sa sťažovateľ domáhal vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy z dvoch zásadných dôvodov. Tvrdil predovšetkým, že žalovaná 1 ako predávajúca nesplnila svoju povinnosť zaplatiť fondu kúpnu cenu na základe zmluvy o predaji časti podniku, ktorou sporné nehnuteľnosti nadobudla do vlastníctva, v dôsledku čoho fond nedal žalovanej 1 súhlas k prevodu na žalovanú 2. Okrem toho namietal, že ako majoritný spoločník nedal k uzatvoreniu kúpnej zmluvy svoj súhlas.

16. Podľa názoru ústavného súdu treba argumentáciu okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s uvedenými námietkami považovať za dostatočnú a plne presvedčivú, ktorá nejaví známky arbitrárnosti, ale ani zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, nezakladá bez ďalšieho porušenie jeho označených práv.

Z pohľadu ústavného súdu treba súhlasiť s tým, že kúpna cena na základe zmluvy o predaji časti podniku bola v prospech fondu zo strany žalovanej 1 v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy uhradená, a to sčasti priamo žalovanou 1 a sčasti zo strany ICOS na základe záväzku prevzatého zmluvou uzavretou medzi žalovanou 1 a ICOS. Súhlas fondu k uzatvoreniu kúpnej zmluvy preto nebol potrebný. Prípadné možné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany ICOS v dôsledku tvrdenej neplatnosti (alebo zrušenia) zmluvy uzavretej so žalovanou 1 nemôžu nič zmeniť na skutočnosti, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy bola celá kúpna cena uhradená.

Ako presvedčivá sa javí aj úvaha o irelevantnosti tej okolnosti, že sťažovateľ ako majoritný spoločník žalovanej 1 nedal k uzatvoreniu kúpnej zmluvy súhlas. Potreba takéhoto súhlasu totiž vyplývala z vnútorných (interných) regúl žalovanej 1 a nedostatok súhlasu sťažovateľa nemohol založiť neplatnosť kúpnej zmluvy vo vzťahu k žalovanej 2, teda smerom navonok, lebo by to znamenalo zákonom neupravené obmedzenie právomocí štatutárneho orgánu konať v mene žalovanej 1, čo je neprípustné.

17. Do určitej miery odlišná sa javí situácia vo vzťahu k tretej námietke sťažovateľa, podľa ktorej treba kúpnu zmluvu považovať za absolútne neplatnú preto, že [REDACTED] v čase, keď kúpnu zmluvu podpísal, nebol v skutočnosti konateľom žalovanej 1, pretože ešte predtým bol z tejto funkcie odvolaný uznesením valného zhromaždenia žalovanej 1.

V uvedenej súvislosti sa z pohľadu ústavného súdu javí ako podstatné, že táto námietka nebola predmetom podanej žaloby, ale ani prvostupňového konania. Nebola uplatnená ani v odvolaní sťažovateľa z 2. apríla 2015 podaného proti rozsudku okresného súdu z 26. januára 2015. Sťažovateľ začal túto skutočnosť namietat až v doplnení odvolania z 25. januára 2016, keď celkom stroho uviedol, že kúpna zmluva z 19. mája 1998 bola za

žalovanú 1 podpísaná neoprávnenou osobou, keďže [REDAKOVANÉ], ale ani [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] neboli podľa výpisu z obchodného registra v kritickom čase štatutárnym orgánom, v dôsledku čoho kúpna zmluva nemôže byť platná. Vôbec teda neuviedol rad ďalších skutočností (uvádzaných v sťažnosti podanej ústavnému súdu), z ktorých vyplýva, že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] dosiahol vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia žalovanej 1 o jeho odvolaní z funkcie konateľa, v dôsledku čoho bol opäť zapísaný do obchodného registra ako konateľ. Neupozornil ani na následky, ku ktorým podľa jeho názoru uvedené skutočnosti vedú.

Za tohto stavu nie je prekvapujúce, že krajský súd na túto odvoláciu námietku uviedol (tiež stroho) iba toľko, že podľa výpisu z obchodného registra funkcia [REDAKOVANÉ] ako štatutárneho zástupcu žalovanej 1 sa skončila 15. apríla 2015.

Bolo nepochybne v najvlastnejšom záujme sťažovateľa uplatniť námietku absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy dostatočne inštruktívnym a preukazným spôsobom (v podstate tak, ako to urobil v sťažnosti podanej ústavnému súdu). Pokiaľ sa tak nestalo, v rámci princípu *vigilantibus iura scripta sunt* musí následky takejto nedostatočnej prezentácie vlastnej argumentácie znášať sťažovateľ sám.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2018